

Vindeygir, hurðar og listar

Gott og billigt arbeiði.

Hugo Öster's Maskinsníðarkari,

Tlf. 216. Tórshavn. Tlf. 216.

Sven Trier død.

Folketingsmand *Sven Trier* er afgaaet ved Døden.

Sven Trier var født 8. Juni 1877. Hans Fader var Overlæge F. Trier, og han var dermed født i det radikale jødiske Milieu, som var forende i dansk Aandsliv i 80'erne og 90'erne og hvor Navnet *Herman Trier* var et Bannermærke. Sven Trier fik sin politiske Opdragelse i Studentersamfundet i Aarene for Aarhundredskiftet, men hans yderliggaaende Anskuelser førte ham bort fra de Liberale og over til Socialdemokratiet, som alt havde en Slægtning og en Navne af ham, *Gerson Trier*. Indenfor Arbejderbevægelsen fandt han sin Plads, og her kom han til at udføre et stort og omfattende Arbejde.

Trier var en overordentlig dygtig Nationaløkonom og Statistiker, og han gik allerede for sin Embedseksamen ind i praktisk administrativt Arbejde. Hans første Arbejdssted var Arbejderforskringsraadet, hvor han blev Fuldmægtig i 1909. I 1919 blev han Kontorchef ved Arbejds- og Fabrikstilsynet, hvis Direktør han blev i 1925, da *Jac. Lindberg* udnævntes til Nationalbankdirektør.

Samtidigt havde han i en Aarrække været statistisk Konsulent for Arbejdsløshedsinспекtoratet. Han var saaledes velkendt med hele denne Del af Sociallovgivningen og velrustet til at overtage det betydningsfulde Embede som Direktør for Arbejds- og Fabrikstilsynet.

Samtidigt med at han saaledes kom ind i Midtpunktet af den sociale Administration, tog han levende Del i Organisationslivet. Han kom ikke til Arbejderne som Akademiker, der straks skulde optræde som belærende Aandsfyrste. I Modsætning til saa mange af de i disse Dage omdiskuterede Akademikere mødte Trier op paa lige Fod med Arbejderne i Organisationslivet. Han mødte i Diskussionsklubberne og tog Del i Debatterne, han mødte i Partiforeningerne og tog Del i Agitationen, han blev Bestyrelsesmedlem og senere Formand for Partiforeningen i L. Kreds. Han tog alt Slidet med ogsaa. Overalt stod han som en god Kammerat.

Efter den nye Valglovs Vedtagelse i 1920 opstilledes Sven Trier ved det paafølgende Aprilvalg i Frederiksberg 1. Kreds. Ved Septembervalget opstilledes han i Frederiksberg 3. Kreds og valgtes her. I 1926 faldt han, men kom ind som Suppleant i 1928. Ved Valget i 1929 opstilledes han og valgtes i Nykøbing F.-Kredsen.

Paa Rigsdagen har han været Socialdemokratiets Ordfører i en Række Sager af økonomisk Karakter, først og fremmest under de vekslede Valutasituationer; han var Medlem af Valutaudvalgene og Medlem af Toldraadet. Han var ligeledes i sin Tid Ordfører for Straffeloven. Han var af alle anset for sin overordentlige Dygtighed i det saglige Arbejde, i Debatten kunde han ofte være meget skarp og bidende, fordi han var en stærk og egenartet Personlighed, men i det nære daglige Samarbejde

var han altid det hjælpsomste og elskeligste Menneske.

H. P. S.

Om Afdøde udtaler Socialminister *Steincke*:

Jeg kendte jo Sv. Trier særlig godt, idet vi gennem mange Aar har arbejdet sammen paa forskellige Omraader, navnlig i Rigsdagen. Og jeg var jo oven i Købet i de sidste Par Aar hans Overordnede, idet Fabrikinspektoratet jo som bekendt hører ind under Socialministeriet. Trier kunde være skarp i sine Ord og undertiden næsten for tjenstlivrig i sin Gerning, men personlig var han et elskeligt Menneske og den bedste Kammerat, og der har aldrig været et øndt Ord imellem os, end ikke naar jeg gik imod hans Afgørelser. Han vil blive savnet af mange, og det vil ikke for Socialministeriet være let at erstatte ham.

Ferðaminnir úr Týsklandi.

(Endað).

Tað fyrsta ferðaheim, eg kom inn á var av tí gamla, upprunnaliga slagnum: ein hjallari í einum skúlahúsi, ið ruddaður var, og hvar síðan seingir vóru settar inn. Tað var í Meklenburg; eg hevði um kvöldið ligið í grasinum uttan fyri býin og granska í ferðabókini, fyri at finna útav hvussu herbergini vóru innrættaði; tá kemur ein ferðafuglur framvið; beinavegin hann fær eyga á meg fer hann av hjólhesti sínum og leggur seg eisini í grasið; eftir gomlum norðrum síði spyrja vit so hvønn annan út um ætt og upplivis í fremmandum londum; tað viste seg at hann var frá »Esturpreussene»; var í 1918 sum seyðjánaðar gamalur rýmdur heim- ann ífrá og til Finland at kríggjast, pápin var fallin við »Verdun» og sjálvur var hann nú á ferð til Fríslands at leita sær arbeiði hjá einum bónda, tí heima gjordist einki; hann var ógvuliga fryrikomandi, tíðindafróður og livsglaður og minti meg í øllum um, hvat eg í søguni hevði lisið um týskararnar áður í tíðini, tá teir leigusveinar rókust um heiminn at kríggjast fyri kongar og borgarrar og allió vóru á ferð og onganstaðin kendu seg heima. Politikk segði hann vera fyri mergleysar stavkallar; og tá eg spurdi hann, hvussu hann var sinnaður móti teimum týskarum, ið aftan á kríggjó vóru gjordir útlagnir, kom tað bráðliga nakað fjart í egnabrá hansara eins og sá hann nakað vakart handan skógina, hvar hin setandi sólin nú roðaði og svaraði lágmæltur: »Wenn das Vaterland ruft, dann bin ich bereit in das Feld zu gehen» (tá móðurlandið kallar eri eg tilreiðar at fara í stríðið). Eg visti honum ferðabók mína og greiddi hann mær nú frá øllum viðvíkjandi ferðaherbergum. Nú skýmdi væl og víð fóru hvor sína leið; eg kom oman í bygdina og fann gotuna hvar »herbergsvater» búti; tók þjókan av bakinum, setti hjólhestin frá mær og ringdi uppá eitt sindur hjartkiptur; tí ikki vísti eg hvussu teg mundi verða móti tíkin; eftir sum viðurskiptini eru í Týsklandi kann tað ikki væntast at týskararnir skulu vera blíðir móti útlendingum; men ein eldri kvinna kom til sjóndar uppá á øðrum sali og stóð har á trappuni brosand

um alt andlitíð og rópaði: Heinrich! der erste Wander-vogel in dieses Jahre! gehe mit ihm! (Heindiríkkur! fann fyrsti ferðafuglur í hesum árinum! fer við honum!).

Stutt eftir kom ein smádrongur rennandi oman gjøgnum trappunar, bjóðaði sær til at bera þjókan hjá mær og so báðir avstað niðan í skúlan, hvar pápi hansara læs við bornunum; av tí at herbergið var í skúlabýgninginum, hevði hann sum kennari yviruppsýnið.

Tá hann hevði sæð limakortið, varð eg latin uppí hendurnar á »herbergvater», ið gjordi ógvuliga stutt av, ja so stutt at eg stóð heilt býttur og mátti ferð eftir ferð spyrja hann til ráðs intill hann einaferð hvassliga spurdi eg og onganstaðin hevði bjóð á ferðaherbergið. Fyrst kom eg inn í eina hálmvyrka roykstovu við sleingólvi; eingin var inni; eitt troy við dogurðnavopi á borðinum, olkrus og skítir koppar á komfýrinum; uppí í vindeygakarminum sat ein ketla og gniðgjaldi murrandi vangan móti rútinum, hugdi av og á bilsin at mær og fór til dyrs; aftan fyri meg skavði naka í einum myrkum gangi og stutt eftir fekk eg eyga á eina eldri konu við beinum sum rokka-gjör og turrakleði um høvdi eins og kvinnir í Foroyum brúka. Eg hugsaði beinanvegin, at hetta mátti vera »herbergsmutter» og spurdi hana um tað var pláss fyri mær á herberginum; hon smilkaðist, men fekk ikki tíð at siga nakað, tí henni á baki kom »herbergsvater» við kneppinum fullum av leppum; gav mær tey og hartil ein lykil; visti mær á hurðina og segði goða nátt. Eg kom inn í ein stóran sovsal; nógvær seingir stóðu har; trí roð yvir hvorjum øðrum; men eg var einasti gestur tá náttina. Móður og troyttur sum eg var, tók eg mær beinanvegin sovposan upp úr þjókanum, puttaði meg í hann og breiddi teppini, sum eg hevði fingið frá »herbergsvater», yvir meg og svav sum steinurin. Gjøgnum dreymar hoyrði eg bornini spæla uttanfyri; tey kikkaðu við látur og grin inn gjøgnum vindeygad og rópaði til hvort annað: Der erste Wandervogel in dieses Jahre. (Hin fyrsti ferðafuglur í ár); men náttin kom og brátt gjordist alt kvírt. Næsta morgun láð eg hevði fingið ein kaffisopa frá »herbergsmutter» settist eg aftur á hjólhestin.

Tá eg so kom longri suður og meira var liðið út á summari, kom eg á ferðaherbergunum saman við aðrar ferðafuglar, ið komu frá teimum mest ymsku stóðum; har sá eg eisini prýðiligari herbergur, hvar tað bæði var mætnarhóll og lesistova hvar ein kundi sita og lesa blóðini og hoyra kríngkasting frá øllum heimsum londum; og eisini var har eldstaður, hvar ein sjálvur kundi gera sær mæti; og kostnaðurin var kortini ikki meira enn tað sama: 40 oyrrir um náttina.

Um ein nú spyr meg, hvat inntrykk eg fekk av teimum menniskjum og kom saman við á ferðaherbergunum so má eg siga, at tey vóru ógvuliga fjølbroytt; tí ógvuliga ymsk vóru tey menniskjur eg hitti; royndi eg at bera teirra politittsku stóðu at kenna, hvussu tey til dómis vóru sinnaði yvir fyri útlendingum, ið teimum hefur verið ein so beiskur biti so var tað netupp hetta sama margbroytta inntrykk, sum tá ein her heima lesur í blóðunum um Týskland; tað eru allíð teir stóru mótsel-

ningarnir, sum har motast; týskarin kennir einki til at vera flógur; tað sum hann er tað er hann úr odd í egg. Týskararnir sjálvir eru væl klárir yvir tann stóra týðning tað hevur fyri Týskland mentunar stóðu, at ríkið rúnar so stórar mótselningar bæði hvat ið viðvíkir ættarupphavi, trúgv og politikk; men siggja eisini tað ódæmliga í tí, at ein týskari í politittsku livinum vantar heilt evni, at finna nakað hopi í tí, ið ikki fellur í tráð við hansara egna hugsunarhátt og kan neyvian hugsa sær annað enn at ein-hvor, ið er av aðrari hugsan enn hann sjálvur, má vera ein stórur »dumkopf» (býttlingur).

Eg upplívi í München eitt logið domi uppá hendan mótselning, sum ein motir allarstaðni í fólkinum; tað var á uni-versitetinum har niðri, hvar eg var á einum skeiði fyri útlendingar; tað varð gjord veisla fyri okkum; eg sat har millum øll hesi fremmandu andlitini ið komu vóru saman úr øllum ættum, kendi meg eins og Gásadal madurin í huldubátinum á sinni, og gleddi meg yvir at hoyra hvussu hjartaliga professarin bað okkum vera væl komnar; men mest hjartaliga bað hann tey vera vælkomin, ið komu vóru frá norðurlondum. Men í yvirhoyur var tala hansara borin av tí eina tanka, at tað mátti koma semja og friður fólkanum millum; og hann útlaði sína gleði yvir, at tað vóru komnir so nógv frá Frakklandi, hvat hann tók sum eitt domi uppá at bæði londini kundu koma at gloyma gamlan figgindaskap og aftur kenna seg sum bróður. Nú gekk tíðin, og vit vóru øll glað yvir hvat okkum varð boðið á skeiðinum; eg hevði til kennara ein professara, ið var »national socialistur»; tað byrjaði ein dagin ein fronsk studentiska hevði verið so óansin at skriva í einum stíli Strassbourg eftir franskari rættsskriving; tað var beinanvegin orsök til eina longri roðu, ið var vend móti hesi somu kvinnu; hann gjøgnumgekk Týsklands søgu aftan á 1870, viðgekk, at Týskland í sínum uttanríkis politikk hevði gjørt mangt skeivt; men tað, at Strassburg var og allíð hevði verið ein týskur býur, tað kundi eingin nokta; og ein-hvor týskari, ið var stoltur av at vera týskari eins og hann sjálvur víldi heldur aldrin gloyma, at Strassburg var týskur býur. Men tað rætta álópið móti Frakklandi kom ikki áður enn tann síðsta tíman vit vóru til fyrilestur; tá helt hann eina roðu fyri okkum um týsk viðurskiptir bæði uttanríkis og innanríkis, og lat okkum siga hvat vit hugsaðu; mest var tað viðvíkjandi versailletraktatini. Men skjótt kom hann í sovorna ekstasu at hann gloymdi at lata okkum framseta okkara hugsan hann segði, tað var tann grovasta lýgn, at Týskland einsamalt hevði skuldina fyri kríggjó; hetta vóru nú allir granskarir í øllum londum, uttan í Frakklandi, á einum máli um; tí var tað ein sjálfvígja, at allar tær við-tokur aftan á kríggjó, ið høvdu hesa lýgn til grundalag eisini mátti sigast at vera ótrætvisir og harfyri áttu at fáast burtur. Hann vendi sær til amerikanar-nar og ongendingarnar og segði, at øllum kunnugt var tað gjord roynd, at fáa versailletraktatina broytta men tilboðið varð gjord til einkis av Frakklandi, hvors politikkur bert gekk út uppá at trælubinda Týskland. Hann gekk síðan yvir til at tosa um, hvussu fransmenninir bert

høvdu viljað eyðmýkja Týskland, tá teir istaðin fyri egnu soldátar, høvdu sent blámen frá kolonionum til Rínlandið, hvar teir yvir fullu kvinnurnar uttan at yvirmen teirra gjordu nakað fyri at forða teimum í slíkum brotserðum. Hetta var nakað, sum Týskland aldrin nakrantíð kundi gloyma; og ein og hvør týskari, ið gloymdi hetta, átti eins og zereuslyur maður aldrí at víðast millum rætta menn; tí eftir sum Frakkland var farið fram móti Týsklandi aftan á kríggjó, so átti ein og hvør týskari at bala fransmenninir. Hann var nú heilt úti av sær sjálvum, eygu hansara logðu og ein heilagur eldhugur hevði so gripið hann, at hann ikki ansaði, at tala hansara stóð í einum undarligum mótselning; til hvat vit hoyrdu í veitsluni tað fyrsta kvöldið vit komu saman; tá var tað bróðurkensan fólkanum millum vit merktu, men her var tað eitt ævindeligt hatur. Og tað sama upplívi eg allarstaðni í fólkinum; við hvørt mótti eg menniskjum í hvørs oyrum orðið kríggj ljóðaði sum nakað ræðuligt, ómenniskjaligt; og so vóru tað aftur onnur, ið vóru gripin av kríghuga eins og hin nationalsocialistisk professarin, sum annars eisini segði, at hann gott kundi hugsa sær kríggj aftur; og í sama bili vendi sær höttandi móti okkum og segði, at so skuldi heimirin vita, at Týskland ikki bar skuldina fyri tí.

Osvaldur Vidaró.

Aldrig mere Krig.

Det store Afrustningsmode i Paris formede sig nærmest som en Skandale. En Skare af de mest fanatiske franske Chauvinister hylede og larmede i en saadan Grad, at de Millioner Radiolyttere, der Verden over fik transmitteret Begivenheden, i Sandhed maatte faa et levende Indtryk af Stemminger i visse Kredse af Frankrig, som end ikke undser sig for Brug af Krigsraadet: Til Berlin!

Langt fra at beklage Modets Forløb tror vi, at det har gjort sin Nytte og vil gøre det endnu mere i den kommende Tid. Det har nemlig belært Folkene om, at er der stærke Kræfter for Afrustningen, er der ogsaa Kræfter, som med Hensynsløshed og Fanatisme kæmper mod Afrustning og er parat til at kaste Europa ud i en ny Krig.

Konferencen i Paris er ikke nogen Konferenc med Repræsentanter for Staterne. Den er privat indkaldt af en Række borgerlige Freds- og Folkeforbundsvenner, og dens Formaal er at skabe Stemmning for et positivt Resultat af den officielle Afrustningskonference, som er sammenkaldt til Februar. Det er altsaa Agitation, men gavnlig Agitation, for saa vidt som Arbejdere og Socialdemokrater kun kan se med Glæde paa, at ogsaa borgerlige Politikere interesserer sig for Afrustnings-spørgsmaalet. Den ledende Mand paa denne Konferenc er den kendte Folkeforbundspolitikere, den engelske konservative Lord Cecil, og han var omtrent den eneste, der fik nogenlunde Ro til at udtale sig.